

אזכרה דניאל שירן 20 שנה

דניאל יקר, עברו 20 שנה אבל למרות הזמן, לעולם לא נשכח אותך. לעולם לא נצליח למלא את הבור העצום שנפער בלכתך. החיבוק שלנו למשפחה המופלאה שלך, לעולם לא ימלא את החלל.

אני רוצה לספר קצת עליך, סיפורים שאתה מכיר היטב, אבל החברים וכל מי שכאן, לא בטוח מכירים. לכבודך ולכבוד המשפחה היקרה שלך.

הצטרפת אלינו למחזור נוב 04 בגדוד 13, קצת אחרי כולם. היית שונה בנוף הכללי. לקח לך זמן להבין את המערכת ואיך הדברים עובדים. רצית מקום אחר, אבל המציאות וצהל, הביאו אותך אלינו. הייתי איתך במחלקה ובאותה כיתה. עברנו יחד את כל ההכשרה, עד שפיזרו אותנו בפלוגות הוותיקות.

בחתונה שלי, היית אחד החברים הכי בולטים. בלי להכיר את קוד הלבוש, בחתונות של החברים הדתיים, באת עם חולצה שחורה בוהקת, כשכל המעגל, מלא החברים עם חולצות לבנות. כזה היית, באת לשמח, לרקוד, כי חבר שלך מתחתן, ולא חשבת על הפאדיחה או איך יסתכלו עליך. עד היום אתה אחת הדמויות הכי בולטות בתמונות מהחתונה שלנו... כשהגעתי לנחם בשבעה, אבא שלך שם את הסרטון מהחתונה, בטלוויזיה הגדולה, וראינו אותך רוקד ומשמח, כשאי אפשר לפספס את הבחור הגבוה, עם החולצה השחורה... זה היה אחד המחזות הכי סוריאליסטיים הניתנים לדמיון. סרט של חתונה, בבית בו יושבים שבעה... במסעות הארוכים, בגלל מבנה הגוף הדומה שלנו יצא לנו להיות זוג, כדי שנוכל לסחוב את האלונקה בגובה יחסית מותאם. מסעות ארוכים, של הרבה שעות סחיבה של האלונקה. האמת, שלא היה קל איתך. אני זוכר שרבונו במסעות האלה לא מעט. כל הזוגות החליפו צדדים, פעם ימין ופעם שמאל, אבל אתה לא הסכמת להחליף. כעסתי עליך. חשבתי שאתה חושב רק על עצמך, ולא רואה את הקושי שלי. עד היום הזיכרון שלי מהמסעות האלו, זה כתף כואבת. בלווייה, אבא שלך סיפר שנלחמת כדי להיות קרבי, למרות פציעה שסחבת. נעזרת בו כרופא כדי לקבל אישור להתאמת הפרופיל. לא אמרת לנו מילה על הפציעה הזו. אני זוכר את האגרוף לבטן שהדברים האלו גרמו לי. איך יכולתי להיות כזה אטום? איך שפטתי אותך לכף חובה, בלי לנסות להבין מה עומד מאחורי הסירוב שלך להחליף צד למסע? בסוף הלוויה עמדתי פה ליד הקבר הטרי שלך, וביקשתי שוב ושוב סליחה. הבטחתי לעצמי, שהכפרה שלי על הפגיעה שפגעתי בך, תהיה לספר עליך ועל הלימוד לחיים אותו אני נושא בעצמי, כמו פצע שמסרב להגליד. הילדים שלי, המשפחה שלי והסביבה, מכירים היטב את הסיפור שלך. אני קצת חופר להם עליך.

במהלך השבעה דיברתי עם סבא שלך, שאמר לי, שהוא מתכוון להגיד עליך קדיש. סיכמתי איתו, שבכל פעם שהוא לא יכול להגיע לבית הכנסת, שיתקשר אליי ואני יגיד את הקדיש עליך, במקומו. כך עשינו. הרגשתי שבקדיש אותו אני זוכה להגיד עליך מידי פעם, אני ממלא קצת את החובה שלי, על כך שלא ראיתי אותך מספיק. לפני 3 שנים, תלמידי הישיבה של הבן שלי, באו לפה ביום הזיכרון, לעמוד ליד המצבות של החיילים פה. היה ברור לו, שהוא בא אליך. לפני כמה שנים, התאמנתי לריצת מרתון. ריצה שמעבר לכח פיזי ואימונים ארוכים, דורשת מנטליות של עקשנות, התמדה ונחישות.

היה ברור לי שהדמות לה אני מקדיש את המרתון, זה אתה. על החולצה שלי, תליתי תמונה שלך. לזכור מה זה לרוץ, להתאמן, ולא לוותר, גם כשקשה מנטלית, גם עם פציעה, גם אם הסביבה עוד לא קלטה אותי מספיק.
כל מי שראה ושאל, אמרתי לו בגאווה, שאתה חבר שלעולם לא אשכח.

דניאל
כל שנה האזכרה שלך, היא לקראת השבת הנקראת שבת נחמו.
אחרי תשעה באב, אנו קוראים בבתי הכנסת את נבואתו של הנביא ישעיהו, "נחמו נחמו עמי, יאמר אלוהיכם, דברו על לב ירושלים, וקראו אליה, כי מלאה צבאה, כי נרצה עוונה, כי לקתה מיד ה' כפליים על כל חטואתיה".
דניאל, לקינו הרבה יותר מכפליים, הסאה מלאה מזמן. הכאב לא מרפה. יהי רצון שנראה כולנו בנחמה גדולה.
צבי יהודה